

handling og henvistes til et Udvalg, der ved Slutningen af Samlingen afgav en Beretning, hvori det meddeltes, at „paa Grund af den Uoverensstemmelse i Opfattelserne af Lovforslagets Værdi, som kom til Orde under Forhandlingen i Salen, og som ogsaa har vist sig at være til Stede i Udvalget, har man paa det sene Tidspunkt af Samlingen, da Sagen kom til Landstinget, anset det for lidet formaalistjæntligt at paabegynde en Realitetsforhandling“.

I Samlingen 1910—11 fremsattes Lovforslaget paany i Landstinget i den Skikkelse, som det havde faaet i Folketinget i Samlingen 1909—10.

I den af Landstingets Udvalg afgivne Betænkning udtales det, at „uagtet Udvalgets Flertal i det store og hele har kunnet tiltræde de Principper, der ligge til Grund for Lovforslaget, og ogsaa for en stor Del den Maade, hvorpaa disse i det enkelte ere søgte gennemførte, har der dog indenfor Udvalget været overvejende Stemning for at foreslaa en helt ændret Affattelse af Forslaget. Man har ment, at dette lod sig i væsentlig Grad forkorte og simplificere, det sidste bl. a. derved, at man i et indledende Kapitel samlede dets almindelige eller dog for flere af dets Emner fælles Regler“ I Overensstemmelse hermed foreslog et Flertal indenfor Udvalget (Broberg, Ejsing, Johansen, Knuth, Lange, Lewinsky, Pagh, Poul Rasmusen, Rottbøll, Stilling og Tvede) en *hel ny Affattelse* af det samlede Lovforslag (med 49 Paragraffer mod 58 i det af Folketinget vedtagne). Indenfor dette Flertal indtog dog nogle Mindretal særlige Standpunkter overfor forskellige Enkeltheder. Et enkelt af disse Mindretal (Pagh og Rottbøll) møder med en særlig Betænkning, der indledes med følgende Bemærkninger af mere principiel Natur: „Vi stille os i det hele tvivlende overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt det lader sig gøre ved Lovforskrifter som Forslagets i nogen nævneværdig Grad at befordre Ædruelighed; vi kunne ikke frigøre os for den Tanke, at den nærmeste Følge af, at de lovlige Udskænkningsteders Tal formindskes, let enten vil blive den, at Smugkroernes Tal øges, eller — idet det overlades hver enkelt Kommune indenfor sit Omraade at hindre Udskænkning og Salg — den, at de, der nu en Gang ville drikke, skaffe sig den fornødne Adgang dertil i eller fra Nabokommunerne. Det bliver da disses næringsdrivende, der høste